

Kálnoky László versei:

VÉGSŐ CSÖMÖR

A költő kéziratos hagyatékából előkerült, 1944-ben írt versek.

Ez a végső csömör. Elhagyja folyamággyát
az indulat s kicsap.
Pártjelvény, tankcsapda, géppuska, kézigránát,
sötét rohamsisak,
mind-mind fenyegető jelképei a szörnyű,
rémlátomásszerű
végnek, mely közeleg. Tudom, meghalni könnyű,
csak élni keserű.
Megindul s zakatol, az iszapot kavarja
a szennyes gépezet,
amelyet mostanig a fegyverek hatalma
s a törvény fékezett.
Repszti az eget fülszaggató iá-val
a megveszett számár.
Üvölti, hogy a Hon a vérszből még kilábal,
ha ő zöld ingbe jár.
Tegnap már benyomult az orosz Debrecenbe.
De hát mi az neki?
Most sokkal fontosabb, hogy Szálasi Ferencke
országát építi.
Karján nyilaskereszt. Milyen szavakra, tette
buzdítja e jel őt?
Pálmaággal legyez s hozsannáz hasra fekve
a németek előtt.
Hisz gyarló ember az, kit földi anya nemzött,
de mégis szomorú,
hogy a polgárosult európai nemzet
ily csecsemőkorú
s ez végső óhaja: Óh, lenne bármi hosszú
e zsidvászár, zshivaj!
A láthatár sötét szélén ott leng a bosszú
vörös zászlóival.
Mert önnön lábain a vágóhídra lépett
s a taglónak örül,
elsüllyed nemzetünk, de sírhelyét a népek
már nem veszik körül.

HAZÁTLANUL

Még egyre várom én, hogy felragyogsz az égen
nyájas szivárvány, bájos iv!
A zsarnok vérfoltos kezét kinyújtja értem
és munkaszolgálatra hív.